

Κι' έν άπόγειμα, μιλώντας μέ τόν Βάλντωβ, άφησε νά τού ξεφύγουν μερικοί ύπαντιμοί γιά τή Λίλλν. 'Ο Βάλντωβ ίδνε τόν έπείσε νά εξηγηθή καλύτερα και ό βαρώνος τόν έθεβάωσε ψέματα πώς ή Λίλλν είχε γίνει φίλη του. Κόί βλέποντας τήν άπελπισία τού νέου, τού είπα τάχα μ' ένδιαφέρον :

— Φτωχέ μου νέε, έτσι είναι ό κόσμος. Τι μπορείτε νά προσέχετε έσείς στη Λίλλν; Είνε μιά νέα πού άγαπάει τήν πολιτεία, τή μεγάλη ζωή. Κού, μιά τήν άλήθεια, άξίζει ό,τι κι' άν ποιήση. Μένοντας μαζί σας, θά σέφνετε στό άτελείο και' τί κέντρα και' ούς—μην χιττάτε τόρα—θά θισαίσετε τό ταλέντο σας, τό μέλλον σας, σ' ένα αίσθημα, πού, όπως και' νάνα, δέν θά διαρκέση αιώνα. Μά ή πίστη τού δέν θά σας άγίσση νά δημιουργήσετε... Άφοσιωθείτε στην Τέχνη!

'Ο Βάλντωβ κλείστηκε τότε στό άτελεί του μέ τήν φριχτή γενιάτη πίσρα και' θυμό. Τό βράδι, χωρίς καμιάν εξήγησι, έβλεσε τήν πόρτα κατάκλιουρα στη Λίλλν. Λέγοντάς της μόνο πώς ήταν άνάστη γιά τήν άγάτη του.

'Ο βαρώνος άπό τότε άρχισε νά πολιορκή στενωτέρα τή Λίλλν. Ήταν τόσο λιπιμένη, τόσο άπελπισμένη, έννοιθε τόσο μόνο τόν έαυτό της στόν κόσμο... Κι' ό βαρώνος τής έφρότεινε νά τήν παντρευτή.

'Η Λίλλν, στην άπελπισία της, δέχτηκε.

'Ο βαρώνος τήν έπηρε στόν πάργο του κ' έκει άπό ένα ταπεινό κορίτσι, τήν έκανε μιά μεγάλη άριστοκρατίσσα. Τής έπηρε δασκάλες, τήν έμόρφωσε, κ' όταν ή χρονολόγος έγινε πεταλούδα, τήν παρνούσαε στόν κόσμο.

'Εκάλεσε στό μέγαρό του όλην τήν άριστοκρατία, πού έβεινε μαγεμένη μέ τήν όμορφιά, τούς τρώπους, τήν εξηινάδα και' τή μορφωσι της Λίλλν. Μαζύ μέ τούς άίλους ό βαρώνος είχε καλύτερι και' τό Βάλντωβ.

'Αμα τόν είδεν ή Λίλλν έννοιωσε μιά βαθεία όλην, ή όποία δέν έφαινε άπό τήν αντίληψη τού βαρώνου. Αυτό τόν έκανε έξοι φρενών και, καθώς ήταν ποιμένος, διηγήθηκε μπροστά στη Λίλλν και' τό Βάλντωβ τήν άγάτη, στην όποίαν κατέφυγε γιά ν' άποσπάση άπό τόν καλλιτέχνη τή Λίλλν.

— Άντί νά πάρω τό άγαλμα, είπε, γελώντας, έπίρα τό μοντέλο...

— Αυτό ήταν άημέρα! φωνάζε ή Λίλλν.

Και, μέσα στη γενική κατάληξη τών καλύτεμένων, έβγαλε τή δαχτυλίδ' τού γάμου, τό πέταξε στό μούτρα τού βαρώνου κ' έφαινε άπό τό μέγαρο τούζοντιας.

Γιά άρκετό καιρό ό Βάλντωβ, πωρ' όλες τίς προσπάθειές του, δέν κατόρθωσε νά αναβηρή τή ίχνη της. Τήν περίμενε στό άτελεί του, μά έκείνη δέν φαινόταν. Άπελπισμένος, νοιώθοντας τύψεις γιά τήν έλαφρότητα έπίστεψε τότε τό βαρώνο κ' έδωξε τή Λίλλν, χωρίς καν νά εξετάση άν ό,τι έμαθε ήταν άλήθεια, έννοιωθε μέσα του νά ξαναζή ό παλμός του έρωτας. Μή βρίσκοντας τή Λίλλν, άφοσιώθηκε στό άγαλμά της, πού τό είχε άρήσει μισοτελειωμένο τότε. Τό έέλειωσε, λέπτυνε τίς γραμμές του, τούθωσε μιάν έκφυρσι μελαγχρόνιο, εξιδανίκευσε τή μορφή. Ήτανε μιά Λίλλν ίδανική, ή, άδώς, όπως τήν είχε γνωρίσει και' όπως τήν είχε καί τή φαντασία του.

Φεύγοντας άπό τό μέγαρο τού βαρώνου, βρέθηκε στην κ' όπως τήν έποχή πού πέθανε ό πατέρας της, άφηνον στην κόσμο. Ή άπελπισία της μάλιστα ήταν πιο μεγάλη είχε σχιληθή άπό τήν ταπεινότητα τού κόσμου. Γιά νά ίσε νά σιχνάζη στό καιρωτά. Μέ τήν όμορφιά της και' τήν γρηγορά άναδείχτηκε μέσα στόν κόσμο τού γλεντιού, βασιλέσσα τής μόδας. Μά μέ τήν σπάσει κάθε αισθηματική χορπιστενε στόν έρωτα, δέν πιστενε πούτε. Παραδόθηκε σ' όλον τών ειδών καταχρήσεις. Σενύχτια, ποιά, ναρκωτικά, παραλοσία... Μά ή άνία δέν τήν άφηνε. Διευτηγέτο όμορφη πάντα, μά ή γραμμές της είχαν χάσει τήν προτερηνή λεπτότητα, άπό τήν έκφυρσι της έλειπε ή

δουσερή έκείνη άδωότης, πού είχε άλλοτε...

Μά βραδεία, οι φίλοι τού Βάλντωβ τού έδησιζούσε ή μελαγχολία του, τόν έπληραν νά τόν διασεδάσουν. Άργά έπληξαν σ' ένα κοιλωρό. Μά μέλις μπήκαν μέσα, έ Βάλντωβ αντίκρισε τή Λίλλν. Σάν τρολλός άπό τή χωρά έτρεξε κοντά της.

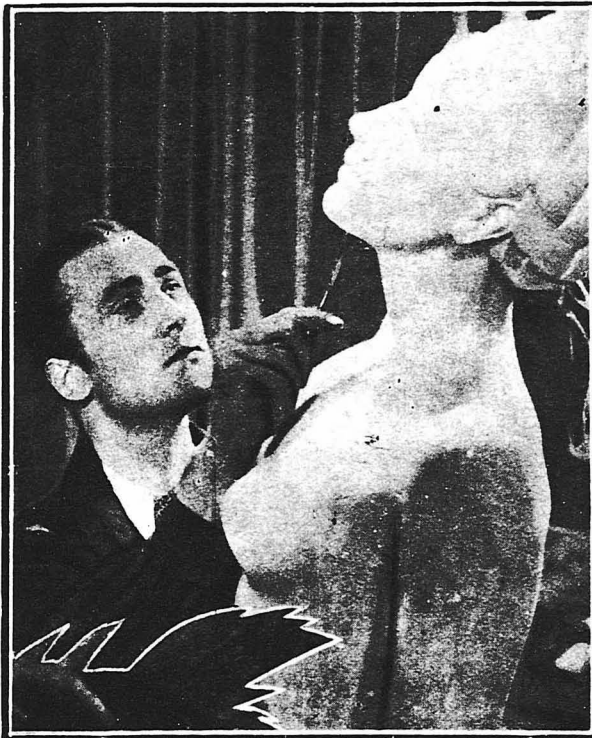
— Λίλλν! Έδώ; Κ' έγώ σέ περίμενα νά γερήσης στό άτελεί, στη φωλιτσα μας! Έλα, πάμε νά ξαναρχίσουμε τήν όμορφη και' άληθή ζωή σάν πρώτα...

— Βάλντωβ, έβουσε μέσα μου κάθε αισθημα.

— Μην τό λές αυτό, Λίλλν. Σ' άγαπάω πάντα και' σέ στό βάθος τής καρδιάς σου διατηρείς, σάν στίβα κάτω άπό στάχτη, τό παλιό σου αισθημα. Έλα! Τόσον καιρό έζησα μέ τή θέησι σου. Τελείωσα τό άγαλμα σου. Πάμε νά τό ίδης...

'Η Λίλλν σάκωσε τούς όμους της. Τόν ακολουθήσεν όμως, γιάτι ύπόφερε άπό πλήξη και' τής γεννήθηκε και' κάποια περιέργεια. Μά όταν έβγήσαν άπό κεί μέσα, στό δρόμο, όσο άπομακρονόταν άπό τό καιρωτά, έννοιωθε νά μεγαλώνη μέσα της μιά έλπίδα.

«Πούδς έξέρει! σκεφτόταν. Μπορεί μέσα στις στάχτες της καρδιάς μου νά βρισζεται καμιά στίβα και' νά ξαναάνηη το αισθημα».

Μη βρίσκοντας τή Λίλλν, άφοσιώθηκε στό άγαλμα της

Κι' άμέσως σαρσίστηκε κάτω άνάσθητη...

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Η ΠΟΛΚΑ

Τήν πόλκα τήν έλενόησε και' τήν πρωτοχορέψε μιά άσημη χορεύτρια, ή Άννα Στέζακ, ή όποία ζούσε μέχρι πολύ όλιγων έτών, άποτρωθηνμένη στό Κονοτόπν μέ τά παιδιά της και' τά έγγόνια της.

Μιά μέρα, τό 1830, χόρευε άυτοσχεδίους χορούς σ' ένα ύπαίθειο έπαρχιακό θέατρο, όταν πέρασε άπό κεί ό χοροδιδάσκαλος Ίοσή, Νερούδ, ό όποιος τόσο γοητεύθηκε άπό τόν άυτοσχεδίον χορό τής Άννας, ώστε τήν παρεκάλεσε νά τού διδάξη τά βήματά του.

Τήν άλλη Κυριακή, ό Νερούδ, εύρισκόμενος στό χοροδιδασκαλείο του, έδίδασκε στους μαθητάς του τό νέο χορό, ό όποιος, χάρις στην πρωτοτυπία του και' στους όραίους ρυθμούς του, δέν άργησε νά διαδοθή εύρύτατα.

'Αργότερα τελειοποιήθηκε και' έγινε χορός τής μόδας πού ξετρούλιανε τούς νέους και' τίς νέες τών σαλονιών.

«Πόλκα» στη διάλεκτο της Βοημίας σημαίνει «μισός», επειδή οι βηματισμοί τού νέου χορού ήσαν μισοί.

